

Глава 3

Изгубена във Франция

След прекрасната, макар и малко самотна вечер, следваше кристална прекрасна сутрин в гората край Авалон. Докато си пиех кафето край реката и закусвах се появи дружелюбен лабрадор, когото се опитах да приклея за снимка, вследствие на което се получи много смешно селфи с нос на куче.

Спретнах си багажа, натоварих го отново на Борис и мнооого внимателно го наместих за излизане. Нагласени вече и двамата, поехме по горското пътче, което по данни от картата ни извеждаше в Авалон. Свежестта на горската утрин барзо ни доведе до почти еуфорично състояние, чията еманация настъпи, когато видяхме табелата Avallon точно до един завой, на който се беше сгушила поредната каменна постройка, навяваща спомени за пленени принцеси, храбри рицари и галантни кавалери.

Бързо нахилено-слънчево селфи за мен и Борис и почти с песен на уста продължихме пътя си през Авалон.

Градчето беше леко прашно-изоставено по околновръстното, но подаващи се зад каменни скали кули на дворец говореха за древна слава. Стръмни улици подсказваха, че това е било добре укрепено място, издържало

набези, а строгите върхове на местната катедрала носеха звука на плющящи знамена и далечен звън на доспехи. Прекосих Авалон без съжаление за невидяното, защото имах усещането, че тази загадка е по-добре да си остане неразбулена докрай. Отново пред мен и Борко се откри познатия вече примамлив път, очакващ ни с трепет. Не го оставихме да чака, а го последвахме, устремени към Auxerre. Минавайки покрай някакво крайпътно заведение в обратна посока ни поздрави възрастна двойка, която тъкмо се канеше да яхне своя Харлей. Помахам им, но не спрях, въпреки подканата им да се присъединя към тях. След малко обаче ме настигнаха и карахме заедно по неописуемо красивите пътеки, завойчета, езерца и зеленина, която ни обгръщаше отвсякъде. С Борис се радвахме на компанията на пътя и доволно следвахме мотора пред нас. Някъде в трафика по околоръстното на Auxerre ги изгубих и продължих, гонейки

моята

посока

-

Sens.

След малко, мъкнейки се между колите ги видях, спрели на една отбивка. Мъжът говореше по телефона, а жената го чакаше до мотора. Спрях, защото реших, че може да се нуждаят от помощ, която аз надали можех да им осигуря, но най-малкото, исках да ги поздравя за приятното каране,

което направихме заедно. Усмивка, помахване и Bonjour! и дамата дойде при мен. Оказа се, че не говори английски, но успя да ми се похвали, че и тя карала Харлей и са били в Гримо за Евро фестивала с мъжа ѝ. Той се присъедини към нас и ме попита, дали и аз идвам от Гримо. След моето потвърждение ми каза, че са ме видели там, а след моето изумление – все пак беше голямо събитие с хиляди мотори, добави, че са видели мотора ми. Това беше не по-малко учудващо и усетих, как Борис се изпъчи като петел от гордост, че е бил забелязан. Побъбрихме още малко, разказаха ми, че са от Париж, отивали да обядват при приятел наблизо и ме поканиха с тях, но аз им казах, че отивам във Фонтебло, взехме си довиждане и си пожелахме „Безопасно каране!“, но преди да се разделим ми препоръчаха да карам по пътя на Наполеон. Сетих се за табелите Routs de Napoléon, които бях видяла, а парижани ме увериха, че това е най-любимият маршрут за Харлей Дейвидсън. Отбелязах си го като цел за следващо пътешествие, метнах се върху Борис и продължихме към Фонтебло.

Успешно избегнахме подвеждащите към магистралата табели и се отправихме към Sens. Отново любимите малки пъчета с чудесен асфалт и никакво движение! Карахме в гората на Фонтбло – Foret de Fontainebleau и си мислех за каляските, които са превозвали придворните дами, далеч от жегите на Париж. Чудех се, какви ли разбойници са дебнели из тези гори и

са очаквали своята плячка в лицето на някой благородник и неговата кесия. На Борис хич не му дремеше за някакви си разбойници и превзети дами, наслаждаваше се на сенчестите завои и само ме подюркваше да дам още газ. Табелата Avon предизвика усмивката ми и след малко се появиха и знаци, сочещи различни входове към парка на двореца Фонтбло. Бодро влязохме в кралския град и след малко вече паркирахме в центъра до други мотори под одобрително-любопитните погледи на отседналите в лъскавото кафе отсреща туристи.

Всеки път се забавлявах искрено на реакцията на околните, след като свалях каската и размахвах рошави къдрици. Усмивките и оживената размяна на реплики след потвърждението на факта – да, жена съм, да – карам Харлей и да – сама съм, ме караше да се чувствам като някакъв екзотичен странник, влязъл в малко селце, който оставя тема за клюки,

съчиняване на теории и истории за известно време напред. Е, във всеки дреме по един Нарцис, в някои – цял букет... Снимах Борис пред входа на лъскавата със златни орнаменти сграда на пощата и се отправих на разходка из парка на замъка Фонтебло.

Оказа се, че каската е отличен заместител на дамската чанта, така че моята беше пълна с портфейл, вода и бонбони за свеж дъх. Разходих се из парка, поснихах градината и двореца отвън, реших, че не е толкова впечатляващ, колкото очаквах и след час вече търсех място за похапване.

Избегнах главните улици, пълни с капани за туристи и си намерих спретната пицарийка на една малка китна уличка. Бирата беше студена, пицата – вкусна и огрома и аз се забавлявах, наблюдавайки иззад тъмните си очила хората на съседните маси. След преглед на маршрута се сетих, че някъде в описанието на замъка, в който щях да нощувам, бях прочела, че ресторантът работи само за обяд. Това бързо превърна останалата ми половин пица във вечеря и след уговорка с младежа, който ме обслужваше, че трябва да пакетират остатъка във възможно най-малката опаковка, защото нямам място, се сдобих с малко спретнато пакетче, увито в алуминиево фолио, което чудно се събираше дори в каската ми.

Доволна се запътих към Борис, когато открих в компанията на спретнат италиански Sportster в закачливо жълто. Когато обаче прибрах багажа, установих, че италианчето твърде интимно се е притиснало до Борис и не мога да го изправа, без да му потроша някой мигач или огледало. За мой късмет, както обикновено, точно тогава пристигнаха група чичковци

германци с БМВ-та и бързо ги привиках на помощ. Те подхванаха малкия Sportster и искаха да го вдигнат и преместят, но алармата му нададе вой и те бързо го зарязаха. Аз обаче не им позволих да се откажат и успях да обясня на един от тях, че ще ми бъде достатъчно един да го задържи изправен, а друг само да ме бутне лекичко, за да мога да отърва Борис от жълтия досадник. Проблемът беше, че паркингът беше на оживен булевард и не можех да си позволя лукса да маневрирам напред-назад в трафика, без да предизвикам задръстване. С малко побутване отзад и любезно правене на път от чернокож джентълмен в джип, с Борис щастливо избърмчахме, казвайки Danke на германците и Оревоар на Фонтбло. Времето напредваше, така че реших да пропуснем Версай, за който знаех, че си струва да се отдели повече внимание и директно подкарах към селцето Chaumont-en-Vexin. Продължихме по приятните малки пъчета и неусетно стигнахме Poissy. Нещо се разсеях и изпуснах околоръстното. Голяма грешка! Набутахме се в трафика в края на работния ден, някъде около 17.00 ч. във Франция и тотално изгубих представа накъде карам.

Спрях за проверка на картата и цигара, но без интернет картата беше напълно безполезна в града. Виждах, че съм в него, но нямах заредена подробна карта на града, за да видя, как да се измъкна. Реших, че все някъде трябва да има знак за Sergy, което беше следващата точка по маршрута ми и тръгнах. На едно кръстовище, докато си чакахме в жегата

на светофара до нас спря възрастен господин с Харлей. Поздравихме се, попита ме, къде отивам и аз му отговорих с моя развален френски Шомон ен Вексин. „Каквоооо?“ беше неговата реакция, сигурно заради перфектния ми изговор, но светофарът светна зелено и продължихме до следващия. В същата конфигурация господинът ме попита: „А ти знаеш ли как да стигнеш до там?“, на което аз с отчаяние и надежда отвърнах: „Абсолютно никаква представа си нямам!“ Отново продължихме и на следващия светофар, добрият човек просто каза: „ОК, карай след мен!“. Следвах го в продължение на почти 20 километра, изведе ме от града и когато стигнахме до табелите, указващи посоката към Sergy, спря и ми каза: „Оттук само следвай пътя и ще стигнеш до града, а от там търсиш следващите табели за въпросното селце.“ А аз бях тоооооолкова благодарна на този непознат, съвременен рицар! Благодарих от сърце и с Борис продължихме по пътя в търсене на нашия замък, който щеше да ни приюти тази вечер. Отново нямаше трафик, а пред погледа ми се ширеха поля, обагрени в жълто заради огромните насаждения рапица, чийто аромат завинаги ще свързвам с Франция. Заради близостта на Бове, където кацат и отлитат повечето ниско тарифни авиокомпани, превозващи пътници от цял свят до Париж, непрекъснато чувах рева на самолетите, които са превърна в част от лежерния пейзаж на парижките околности. Вече започнах яко да се уморявам след толкова изпълнен с приключения и емоции ден, така че лекичко забързах Борис, който пък нямаше нищо против да се поразтъпче и покаже малко мускули пред францужойките. Стигнахме въпросното Sergy, а околновръстното му се оказа в ремонт и се влачихме в някакъв тежък трафик, след което пък направихме няколко обиколки на едно кръгово, докато се убедя, коя е правилната посока, която трябва да хвана, а накрая спряхме, за да проверя, накъде по дяволите трябва да продължим. Успях да улуча правилната отбивка накрая и хванахме пътя през Parc Naturel regional du Vexin francais. Това беше четвъртият парк за деня и макар и да бях много уморена, не можех да не се насладя отново на тишината, зеленината и удоволствието да караш мотор из Франция. След Chars вече дебнех за отбивката към крайната ни спирка Chaumont-en-Vexin и с голяма радост подкарах Борис натам. Знаех, че замъкът не е в селцето и се надявах, че ще има упътващи рекламни табели, за да го намеря по-лесно. Наложих се да поюздим по тесни калдъръмени улички, които екзотично се спускаха или стръмно надолу или хукваха рязко нагоре към стените на поредната крепост. Слънцето наклони глава и започна да ни гледа изпод вежди, така че с моя верен кавалер побързахме да следваме трохите, водещи към нашия замък. Излязохме от селцето и поехме по широк друм, който ни отведе до отклонението към нашето тайнствено убежище за тази нощ. Пресякохме пътя и с огромна радост се снимахме до табелата, сочеща към входа, който беше дълъг тунел от дървета, криещ някъде в тъмното нашия подслон.

Огледах настилката с дълбоко подозрение, че ми крои мръсен номер, но както се казва, няма да се давим на края на Дунава, така че стиснах Борис здраво с крака и поехме към неизвестното. Справихме се успешно с препятствието на зеления тунел и спряхме да огледаме следващото – подхода към паркинга. Замъкът вече се виждаше, вдясно от пътя се

ширеше част от голф-игрището, а на паркинга имаше само две коли, така че взех решение да връхлетим вътре с мръсна газ и да не спираме преди да сме се наместили успешно за през нощта. Както подозирах огромният паркинг беше застлан с малки бяло-жълти камъчета, натрупани няколко пръста върху почвата. Стигнахме до средата на паркинга и... потънахме. Борис жално изръмжа и не можа да потегли повече, а на мен толкова емоции по паркинги из Франция ми стигаха, така че слязох с твърдото намерение да се занимавам с този проблем утре заран на свежа глава и с отпочинало тяло. Зарязах подло Борко на средата на паркинга, точно преди началото на гнусно наклонче, с ясното съзнание, че за да го измъкна от тази ситуация вероятно ще ми трябва кран.

Наоколо нямаше жива душа, тъй че за момента това беше положението. Тръгнах да диря стаята си. Очаквах да намеря някаква рецепция, но видях само младо юпи в костюм с компютър на една маса в неработещия ресторант. Информирах го, че имам резервация, но не знам, как да си намеря стаята и той ми каза, че май имало някакъв пазач наоколо и ме

насочи към основната сграда на замъка. Изкачих каменното стълбище и влязох в малко фоайе с няколко, както установих в последствие, заключени врати и стълби към следващия етаж. Тъкмо се канех пак да торозя костюмаря, когато зърнах плик с моето име да се мъдри на една поличка със заветните данни – номер на стая и етаж. Имаше и добавка, с която ме осветляваха, че има закуска в 8.00 ч. и че се сервира в ресторанта. Тъкмо се хилех на откритието си, когато костюмарят връхлетя през входната врата и почти се блъсна в мен. Информирах го, че вече всичко ми е наред, ако се интересува, а той побърза да избяга от мен с пожелание за „Лека нощ!“, макар да беше едва 20.30 ч. Стана ми смешно, че явно уплаших горкия човечец и се погледнах от страни – потна, зачервена от слънце и приключения, с каска под мишница и прашно кожено яке с надписи Harley-Davidson, нищо чудно, че младежът побягна. Кой знае, какви ще ги довлачи тая лоша мотористка след себе си, сигурно си е помислил. Последвах го по скърцащото вито стълбище към стаята си и чух как заключва вратата си, ха-хаха. Продължих по коридора, който си беше с едни кръгли прозорчета като в истински стар замък и зад ъгъла открих номера, съответстващ на ключа в ръката ми. Огромна стая, с огромни прозорци и огромно легло и огромно огледало. Почувствах се като истинска изпаднала в беда принцеса! Метнах каската на някаква префърцунена масичка, а якето облякох на закачалка-манекен!

Отидох да си взема багажа и пътъом се ослушвах за някакви признаци на живот, но не открих такива освен скърцането на пода и тропота на

собствените ми ботуши. Огледах се наоколо - бях в истински френски замък! Желанието обаче да се изкъпя надделя над любопитството и след оглед на балконче, дали е подходящо за пушене се отправих към Борис. Крачейки към него започнах да се смея, защото той представляваше доста комична гледка - самотен мускулест рокер, плюснал се в средата на определено аристократичното пространство, нарочено за паркинг! И той и аз изглеждахме абсолютно не на мястото си, но пък беше очевидно, че изобщо не ни пука за това. Бях обзета от безумното желание да извадя всичко Бай Ганьовско от себе си и започнах да вадя от куфарите гащи, чорапи, сутиени, тениска за преобличане и да ги тъпча в иначе дамската си чанта, която си бях купила във Флоренция, върхът беше пицата, увита в алуминиево фолио. Отнякъде се появи възрастна двойка и пазачът на имението, като първите ме изгледаха подозрително-презрително, а на последния аз се опитах да обясня, че имам проблем с мотора, на което той мило ми се усмихна и ми обърна гръб. Дотук с френската любезност! Реших, че така или иначе на никого не пречим с Борис сега, така че ще му мислим на сутринта и напук на високомерната двойка бодро закрачих към стаята си. Но каква стая! Освен, че беше огромна, светла и свръх аристократична, установих, че имам и камина, при това бяла и с голям кеф подредих отгоре ѝ пицата, цигарите и всякакви други дреболии, които изпаднаха от чантата ми.

Отворих си прозореца макар и след кратка схватка с древния механизъм, който обаче беше възхитително прецизен и що да видя отвън - флагче и

дупка за голф под носа ми. Развеселена си взех дъъълъг душ в огромната баня, след което обладана още от Бай Ганьовски хъс се настаних по бяла късичка хавлийка на дебелия перваз на прозореца и залапах лакомо студена пица. В лек ступор се сетих, че в бързината забравих да си купя бира и ми идеше да се ухапя отзад от яд, но в никакъв случай не можех и да си помисля да се мъча да извадя Борис от чакъла, в който беше затънал, за да дирим някъде по селата бира. С неверие и растящо отчаяние се заоглеждах за хладилник, но уви, тази вечер мото принцесата трябваше да се задоволи с вода, чай и кафе. Реших да продължа да го играя бунтар срещу аристократизма наоколо и провесих крака през прозореца, за да изпуша една цигара, придържайки с една ръка хавлийката, която много искаше да се включи в представлението, като се смъкне. Трябваше да изчакам до 22.30 ч., за да се стъмни, което ме изуми, защото беше едва средата на май, но явно толкова на север денят ставаше дълъг много порано от ширините, на които бях свикнала. Обадих се в къщи да докладвам, че съм жива и здрава и да споделя поне част от приключенията, а след това се заех с чертаене на маршрута за следващия ден.

Във Фейсбук ми писа непознат младеж, който следеше пътуването ми и заедно обсъдихме план за изкарване на Борко от чакъла. Посъветва ме да събера клони и да му направя пътечка и самата идея да събудя замъка сутринта, кършейки клони по голф игрището, ме разсмя и възбуди въображението ми. Огледах все пак терена през прозореца и си набелязах

две гумени постелки като резервен вариант, в случай, че не намеря помощ. В тихата звездна нощ много ми се искаше да провеса крак от перваза, който сякаш беше направен за това, но си представих гледката за пазача – полугола мома с цигара в ръка в самоубийствена поза на втория етаж и ми дожаля за човека. Попуших още малко на прозореца и се ослушах да разбере, дали все пак има и други гости на този замък-хотел, но нищо не чух, само видях светлини в други прозорци, тъй че все пак сигурно имаше и други посетители. Канех се да си лягам и да проуча маршрута за следващия ден, когато видях, че в стаята ми има врата, която досега не бях отразила подобаващо. Опитах, отключена беше, отворих я и видях малък коридор и друга врата отсреща. Напуши ме на смях, защото явно това беше „таен“ проход към съседната стая. Веднага в главата ми запрепусаха образи на шумолящи кринолини, тайни целувки, разменени между любовници в тъмнината и кралски изневери. Реших да не рискувам да попадна на някой разгонен дядка, дошъл да поиграе голф и тихично затворих вратата на тайния проход и се мушнах в леглото за принцеси. Очакваше ме още един, изпълнен с приключения ден – Белгия, Гент и първата среща с приятел по пътя – полската мотористка Агата!